

БОНЧОВАТА ТАЙНА

Бончовият татко беше работник в една фабрика. Работеше той от сутрин до вечер. Бончо виждаше татка си само вечер и в празник. Тогава той не се отделяше от него. Той беше радост и утеха на татка си. Радост беше и на майка си. Едничка радост беше Бончо в бедната им къщичка.

Един ден се случи нещастие.

— Петко, пази се! — Извикаха няколко работника, но ремъка отхвъркна полетя и повлече работника.

Петко падна на очите си. Струпаха се другарите му, грабнаха го, дигнаха го сблян в кърви. Закараха го в болницата. Дълго лежа Бончовият татко там. Остана жив, но остана сляп с двете очи!.. Не виждаше нищо. Когато разбра той, че ще остане сляп през целия си живот, реши да не живее. Но Бончо идваше всеки ден в болницата, бърбеше на татка си за училището, разказваше му за всичко, което правеха там и какво учеха. Татко му го милваше по косичките, забравяше нещастieto си и чакаше всеки ден чедото си, да го помилва още еднаж...

Излезе бащата от болницата, завърна се у дома, но в същия ден Бончовата майка напусна бедната им къща. Не можа да понесе срама да ѝ думат, че мъж ѝ е сляп... Избяга при майка си. Искаше тя да вземе и Бончо, но той се хвана с двете ръце за татка си и не мръдна. Горещи сълзи капеха от очите му и пареха студените ръце на татка му.

— Аз... аз няма да те оставя сам!.. Аз ще гледам зарад тебе, татко!.. Като се връщам от училище, ще те вода на разходка и ще ти разправам за всичко, което виждам!..

Заживяха Бончо и татко му самички с работническата пенсия, която отпуснаха на пострадалия.

Бончо отиваше на училище, но и там мислеше само за татка си. След учение Бончо припикаше право у дома. Баща му познаваше отдалече бързите му стъпки и радост светваше в душата му. Пред очите му изгряваше ясно слънце, образа на неговото мило чедо. Бончо прегръщаше татка си, целуваше го, оставяше книжките си и го хващаше за ръка. Водеше го на разходка до близката градина и му приказваше, смееше се, пееше. Слепият забравяше нещастieto си. Той виждаше с очите на детето си...

Бащата даваше на Бончо всеки ден по някое левче, да си купи шоколадче или геврече. Бончо си купуваше, но един ден се замисли.. Защо пилее тъй левчетата залудо?... Мисли, мисли целия ден и изведнаж му светна пред очите... Няма да каже това никому!.. Дори и на татка си няма да каже... Това ще бъде негова тайна!..

Същият ден той намери малка мукавена кутийка, проби отгоре ѝ дупка и пусна в нея двете левчета, които имаше. Това беше неговата тайна — спестовната му касичка.